Dimecres 26 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 9,57-62): En aquell temps, mentre Jesús i els seus deixebles feien camí, li digué un: «Et seguiré a qualsevol lloc on vagis». I li digué Jesús: «Les guineus tenen caus i els ocells del cel nius, però el Fill de l'home no té on reclinar el cap». I digué a un altre: «Segueix-me». I ell digué: «Senyor, deixa'm primer que me'n vagi a enterrar el meu pare». I li digué Jesús: «Deixa que els morts enterrin els seus morts, però tu ves, anuncia el regne de Déu». I digué un altre: «Et seguiré, Senyor, però primer permet-me d'acomiadar-me dels qui són a casa meva». I li digué Jesús: «Ningú que posa la mà a l'arada i mira enrere no és apte per al regne de Déu».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Segueix-me»

Fra Lluc TORCAL Monjo de Monestir de Sta. Mª de Poblet
(Santa Maria de Poblet, Tarragona, Espanya)

Avui, l'Evangeli ens invita a reflexionar, amb força claredat i no menor insistència, sobre un punt central de la nostra fe: el seguiment radical de Jesús. «Et seguiré a qualsevol lloc on vagis» (Lc 9,57). Amb quina simplicitat d'expressió es pot proposar quelcom capaç de canviar totalment la vida d'una persona!: «Segueix-me!» (Lc 9,59). Paraules del Senyor que no admeten excuses, retards, condicions, ni traïcions...

La vida cristiana és aquest seguiment radical de Jesús. Radical, no només perquè tota la seva durada vol estar sota el guiatge de l'Evangeli (perquè comprèn, doncs, tot el temps de la nostra vida), sinó, sobretot, perquè tots els seus aspectes —des dels més extraordinaris fins als més ordinaris— volen ser i han de ser manifestació de l'Esperit de Jesucrist que ens anima. En efecte, des del Baptisme, la nostra ja no és la vida d'una persona qualsevol: portem la vida de Crist inserida en nosaltres! Per l'Esperit Sant vessat en els nostres cors, ja no som nosaltres els qui vivim, sinó que és Crist el qui viu en nosaltres. Així és la vida cristiana, perquè és vida plena de Crist, perquè traspua Crist des de les seves més profundes arrels: és aquesta la vida que estem cridats a viure.

El Senyor, quan va venir al món, tot i que «tot el gènere humà tenia el seu lloc, Ell no en tingué: no va trobar lloc entre els homes (...), sinó en la menjadora, entre el bestiar i els animals, i entre les persones més simples i innocents. Per això diu: 'Les guineus tenen caus, i els ocells, nius, però el Fill de l'home no té on reposar el cap'» (Sant Jeroni). El Senyor trobarà lloc entre nosaltres si deixem que, com Joan Baptista, Ell creixi i nosaltres minvem, és a dir, si deixem créixer Aquell que ja viu en nosaltres, bo i

essent dúctils i dòcils al seu Esperit, la font de tota humilitat i innocència.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «El consentiment a la gràcia depèn molt més de la gràcia que de la nostra pròpia voluntat; però la resistència a la gràcia depèn únicament de la sola voluntat. Així d'amorosa és la mà de Déu» (Sant Francesc de Sales)

- «Déu, per a donar-nos el moviment del seu poder sense impedir el del nostre voler, ajusta el seu poder a la seva suavitat i la llibertat del nostre voler» (Benet XVI)

- «(...) La vocació de l'home a la vida eterna no suprimeix sinó que reforça el seu deure de posar en pràctica les energies i els mitjans rebuts del Creador per servir en aquest món la justícia i la pau» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.820)